

Arrest

nr. 170 188 van 20 juni 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Pakistaanse nationaliteit te zijn, in eigen naam en in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X, op 7 september 2015 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 juli 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), alle aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 7 augustus 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DIENI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché S. GRUSZOWSKI, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partijen, die verklaren van Pakistaanse nationaliteit te zijn, komen op 17 augustus 2011 België binnen zonder enig identiteitsdocument, en vragen op 19 augustus 2011 asiel aan. Op 30 mei 2013 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 113 048

van 29 oktober 2013 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partijen.

1.2. Op 6 februari 2012 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 21 februari 2012 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.3. Op 4 juni 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

1.4. Op 18 september 2013 dienen de verzoekende partijen een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 12 maart 2014 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Bij arrest nr. 159 174 van 22 december 2015 vernietigt de Raad deze beslissing.

1.5. Op 2 december 2013 dienen de verzoekende partijen een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 13 maart 2014 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Bij arrest nr. 159 174 van 22 december 2015 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.6. Op 13 maart 2014 wordt tevens aan de verzoekende partijen bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arrest nr. 159 174 van 22 december 2015 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.7. Op 24 juni 2014 dienen de verzoekende partijen een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 2 april 2015 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Bij arrest nr. 159 176 van 22 december 2015 vernietigt de Raad deze beslissing.

1.8. Op 27 juni 2014 dienen de verzoekende partijen een tweede asielaanvraag in. Op 11 juli 2014 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot niet inoverwegingneming van een meervoudige asielaanvraag. Bij arresten nrs. 128 366 en 128 367 van 28 augustus 2014 verwerpt de Raad het beroep tegen deze beslissing.

1.9. Op 18 juli 2014 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies). Bij arrest nr. 148 129 van 19 juni 2015 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.10. Op 14 november 2014 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 27 juli 2015 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die aan de verzoekende partijen op 7 augustus 2015 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest

198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De elementen van integratie (met name dat betrokkenen sinds augustus 2011 in België zouden verblijven; zij sinds hun aankomst alhier blijf zouden hebben gegeven van hun motivatie om te werken en hun leven op onafhankelijke en zelfstandige manier uit te bouwen; zij naadloos geïntegreerd zouden zijn in België; zij zich ervan bewust zouden zijn dat hun integratie in België afhankelijk zou zijn van de kennis van de nationale talen en zij daarom zouden hebben besloten om een nationale taal te leren; Mevrouw Frans zou hebben geleerd in de IPEPS Seraing en zij bewijzen zou voorleggen dat zij sinds 2012 Franse lessen zou hebben gevolgd en haar leraar M. F. (...) haar aanvraag zou ondersteunen; betrokkenen hun bereidheid zouden aantonen om in België te willen leven en werken en zij hun diploma's van Pakistan en een bewijs van hun niveau van opvoeding zouden voorleggen en Mevrouw terstaving van de gevolgde Franse cursussen voorlegt en betrokkenen diploma's van de universiteit van Karachi en andere diploma's en certificaten voor de opvoeding voorleggen en zij getuigenverklaringen toevoegen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Het feit dat hun kinderen hier naar school zouden gaan en dat zij leerplichtig zouden zijn en een lange reis nadelig zou zijn voor de schooltijd van de kinderen, met dien verstande dat zij zeer goed in hun onderwijsmilieu zouden evolueren, Z. (...) sinds 2011 naar school zou gaan en zij deel zou nemen aan andere activiteiten van I. R. S. (...), een gymclub en ook de centre d'information et d'aides aux jeunes sinds 2013; twee van de drie kinderen lichamelijk en geestelijk gehandicapt zouden zijn waardoor een terugkeer naar Pakistan moeilijk zou zijn, B. (...) aan 'encéphalopathie congénitale d'origine imprécise et d'un retard mentale' zou lijden en M. Q. (...) zou lijden aan 'arthrogrypose congénitale (pied bots), retard mental, hyperlaxité ligamentaire et hypermétrie' en het dus zou gaan over ernstige aangeboren misvormingen waarvan de zware behandeling levenslang zou moeten voortgezet worden, twee gehandicapte kinderen naar een gespecialiseerde school zouden gaan en het onderwijs in het Frans zouden volgen sinds 2011, alle schoolrapporten en attesten van leerkrachten de integratie en de verbetering van het welzijn van de twee kinderen sinds hun aankomst in België zouden bevestigen, slechts 4 percent van gehandicapte kinderen toegang zou hebben tot een eenvoudige opvoeding en de handicap van de kinderen zou leiden tot een discriminatie in de Pakistaanse gemeenschap waarin betrokkenen zouden leven, er duidelijk een gebrek zou zijn aan begrip en er een verwerpen zou zijn van het verschil dat zonder betwisting tot een overtreding van de fundamentele rechten van de personen zou leiden die een lichamelijke of psychische handicap zouden hebben en de kinderen onmogelijk zouden kunnen terugkeren en er ter staving schoolrapporten, attestations de fréquentation, getuigenverklaringen, een attest van deelname aan gymnastiek en een attest van deelname aan de activiteit van centre d'information et d'aides aux jeunes ASBL worden toegevoegd en het artikel 'Rights of disabled children should be protected' dd. 07.09.2011 en het artikel 'Special education: children with disabilities need inclusive schools' dd. 13.12.2013 worden voorgelegd, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden.

Door het louter voorleggen van twee algemene artikels, wordt niet afdoende aangetoond dat deze kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur zouden kunnen krijgen in hun land van herkomst. Het is aan betrokkenen om hun beweringen te staven met de nodige persoonlijke bewijsstukken.

Voor wat betreft het aangehaalde artikel 22bis van de Grondwet, er dient opgemerkt te worden dat de grondwet geldt voor de Belgische onderdanen. Aangezien betrokkenen niet beschikken over de Belgische nationaliteit kan dit artikel niet van toepassing zijn op betrokkenen.

Betrokkenen halen aan dat het voor hun, in dit stadium van integratie, onwenselijk is om terug te moeten keren naar hun ontvluchtte geboorteland en dat dit voor hun werkelijk een trauma zou betekenen. Bij hun inschrijving voor asiel verklaarden betrokkenen zelf dat ze in augustus 2011 Pakistan zouden hebben verlaten. Meneer verbleef dus ruim 41 jaar in Pakistan terwijl Mevrouw ruim 39 jaar aldaar verbleef. Hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun eerste asielaanvraag, ingediend op 19.08.2011, werd afgesloten op 31.10.2013 met de beslissing 'Weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen. Hun tweede aanvraag, ingediend op 27.06.2014, werd afgesloten op 01.09.2014 met de beslissing 'Beroep verworpen' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedures - namelijk iets meer dan twee jaar en twee maanden voor de eerste aanvraag en minder dan drie maanden voor de tweede procedure - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkenen beweren dat zij niet zouden kunnen terugkeren naar hun land van herkomst. Bij terugkeer zouden ze nog steeds een onbekende criminele organisatie vrezen. Verdachte personen zouden nog steeds op zoek zijn naar hun. Tevens zouden betrokkenen vrezen dat de algemene veiligheidssituatie in Pakistan sinds hun vertrek alleen maar erger zou zijn geworden. Zij leggen evenwel geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen niet zouden kunnen terugkeren, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat betreft het aangehaalde element dat de Europese reglementering betrokkenen zouden doen vrezen dat ze bij een terugkeer naar Pakistan, niet meer zullen toegestaan worden om in België voor verschillende maanden en zelfs voor verschillende jaren te verblijven, regelmatig zijn er Pakistaanse burgers die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Pakistan. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde problemen als betrokkenen, namelijk de kosten en de omweg. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Pakistaanse burgers. Bovendien staven betrokkenen de bewering dat zij mogelijks niet meer zullen toegestaan worden om in België te verblijven, met geen enkel bewijsstuk.

Aangaande de vermeende schending van artikel 8 EVRM dient opgemerkt te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties of zakelijke contacten, maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkenen (met name de ziektes van de kinderen) dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012). Op 02.04.2015 werd betrokkenen hun laatste medische aanvraag negatief afgesloten. Het staat betrokkenen steeds vrij een nieuwe aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd door het KB van 24.01.2011 (B.S. 28.01.2011): via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel.

(...)"

1.11. Op 27 juli 2015 wordt tevens aan de verzoekende partijen en hun minderjarige kinderen bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit zijn de tweede en de derde bestreden beslissing, die aan de verzoekende partijen op 7 augustus 2015 ter kennis worden gebracht. De tweede bestreden beslissing, die op dezelfde motieven als de derde bestreden beslissing is gestoeld, luidt als volgt:

"(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

(...)

onmiddellijk na de kennisgeving.

(...)

REDEN VAN DE BESLISSING:

(...)

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

(...)

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort.

(...)

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

(...)

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 04.06.2013, hem betekend op 07.06.2013 en op 14.11.2013 verlengd tot 24.11.2013.

(...)"

Bij arrest nr. 159 177 van 22 december 2015 vernietigt de Raad deze beslissingen.

2. Over de ontvankelijkheid

Het beroep is onontvankelijk, in zoverre het gericht is tegen de tweede en de derde bestreden beslissing. Bij arrest nr. 159 177 van 22 december 2015 heeft de Raad deze beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) immers reeds vernietigd. Ten gevolge van dit vernietigingsarrest worden deze beslissingen met terugwerkende kracht geacht nooit te hebben bestaan en kunnen zij dan ook geen deel uitmaken van het voorwerp van onderhavig beroep. Aldus is het beroep, in zoverre het gericht is tegen de tweede en de derde bestreden beslissing, zonder voorwerp.

Bovendien verhindert het principe van het gezag van gewijsde van voornoemd arrest van de Raad dat dezelfde vordering opnieuw aan de beoordeling van de Raad wordt onderworpen, nu de uitspraken van de Raad niet vatbaar zijn voor verzet, derdenverzet of herziening.

Het beroep is, in zoverre het gericht is tegen de tweede en de derde bestreden beslissing, niet-ontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep in zoverre het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing (hierna: de bestreden beslissing)

3.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet "*in combinatie met de instructie van 19.7.2009*", van de artikelen 22, 22bis en 191 van de Grondwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van "*het algemeen principe van goed bestuur*", van "*het principe van voorzichtigheid*" en van het principe van rechtszekerheid. Tevens wordt een kennelijke beoordelingsfout aangevoerd.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Aangezien de Wet betreffende de motivatie van de administratieve akten stelt dat:

“Art. 2.

(...)

Art. 3.

(...)”;

Dat krachtens deze schikkingen, een administratieve akte dus onwettelijk is indien hij niet formeel gemotiveerd is of indien hij geen ten gronde pertinente motieven inhoud, die vast staan en aanvaardbaar zijn;

Dat het, het geval is van de betwiste beslissing en dat wegens diverse punten;

Dat de motivatie van de ondernomen beslissing zich steunt op gegevens die niet volledig overeenstemmen en nagezien werden;

De motivatie van de betreden beslissing is vrij stereotiep;

Aangezien dat men een motivatie vaststelt die voor de verschillende redenen wordt gestereotypeerd, die de verzoekende partij in zijn aanvraag van regelen 9 bis heeft aangevoerd;

Dat immers, voor de verschillende redenen aangevoerd, ziehier de motivatie die men terugvindt; “kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden”

Dat het daar gaat om een motivatie van volkomen abstracte en algemene natuur zonder de mogelijkheid voor de verzoekende partij om precies te weten waarom in zijn geval, het criterium niet beslissend is geweest;

Dat, betreffende de aangevoerde elementen, de verzoekende partij niet in staat is om met nauwkeurigheid te weten waarom dit element geen buitengewone omstandigheid zijn;

Dat immers, voor de verschillende redenen aangevoerd, de tegenpartij zich ertoe beperkt om tegenover te stellen dat het er gaat niet om buitengewone omstandigheid of dat deze elementen over de gegrondheid van het dossier gaat ;

Dat echter, de motivatie ten doel heeft van zijn substantie het heel belang van het artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 te ontdoen dat het begrip buitengewone omstandigheid zonder ze te bepalen heeft ingevoerd;

Dat deze buitengewone omstandigheid, die niet wettelijk worden bepaald, geen omstandigheden van overmacht zijn.

Dat dientengevolge, het aan de tegenpartij, in het belangrijk geval, is om het buitengewone karakter van de omstandigheden te waarden die door het buitenland worden aangevoerd, met dien verstande dat de behandeling van de vraag onder twee aspecten, die van de ontvankelijkheid en die van de gegrondheid, geenszins uitsluit dat hetzelfde feit zowel een buitengewone omstandigheid die de invoering van de aanvraag in België toelaat als een reden die de toekenning van de verblijfsvergunning rechtvaardigen;

Dat als de Minister of zijn vertegenwoordiger, in het onderzoek naar de buitengewone omstandigheden, over een zeer brede beoordelingsmacht beschikt waardoor Uw advies zich kan vervangen, er niet minder erover verplicht is om zijn beslissing te motiveren en om het te rechtvaardigen rekening houdend met alle elementen eigen aan het geval dat hem wordt voorgelegd;

Dat vaste rechtspraak van de Raad van de State zei op zijn beurt dat « il appartient à l'autorité d'apprécier, dans chaque cas d'espèce, le caractère exceptionnel des circonstances alléguées par l'étranger, étant entendu que l'examen de la demande sous deux aspects, celui de la recevabilité et celui du fond, n'exclut nullement qu'un même fait soit à la fois une circonstance exceptionnelle

permettant l'introduction de la demande en Belgique et un motif justifiant l'octroi de l'autorisation de séjour » (voy : les arrêts n°85.530 du 22 février 2000 et n°88.076 du 20 juin 2000).).

Dat de bewering volgens dewelke “kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden , aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden” is dus een overduidelijke schending van het artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Dat echter Uw Raad het, herhaaldelijk heeft verzekerd, dat de buitengewone omstandigheden niet worden beperkt tot de gevallen van de overmacht;

Dat de verzoekende partij, bijgevolg, is verplicht om vast te stellen dat in het huidige geval, de tegenpartij helemaal niet heeft geantwoord op het argument om te weten waar in deze elementen geen buitengewone omstandigheid op basis van het artikel 9bis vormen;

Dat deze zin gestereotypeerd geen voldoende motivatie bevat om de verzoekende partij het mogelijk te maken om kennis van de redenen te nemen die hem het recht aan het verblijf op basis van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 weigert;

Aangezien dat er derhalve is om met alle elementen van soort rekening te houden en om de aanvraag zoals een aanvraag te analyseren op basis van het artikel 9bis;

Dat echter de tegenpartij de elementen van integratie niet in overweging heeft genomen die door de verzoekende partij worden bewezen;

Dat het niettemin nodig is om deze elementen in overweging te nemen, hetgeen niet door de tegenpartij heeft gedaan;

Dat de elementen vervat in de vraag aan verwaandheid de inspanningen bewijzen die door de verzoekende partij met het oog op zijn integratie worden geleverd;

Dat in het onderhavige geval, de verzoekende partij 4 jaar en 1 maand van verblijf in België samenvoegt;

*Dat hij perfect in onze samenleving wordt geïntegreerd;
Dat hij zich in juist en begrijpelijk in het Frans uitspreekt;
Dat hij een betrekkelijk belangrijke kring van de vrienden en kennis is ontstaan;
Dat het gezin leeft in België sinds het 2011;
Dat hij zeer door zijn omgeving wordt beoordeeld;*

Dat het nodig is om haar verblijf te regelen en uitgaande van de betwistbare beslissing annuleren;

Dat De verzoekende partij s’ centrum van belangen hier in België ligt u zij gedurende 4 jaar en 1 maand hun leven alhier opnieuw hebben opgebouwd en structuur hebben gegeven. Zij hebben al hier een bepaald sociaal en economisch welzijn opgericht in de zin van artikel 8 E.V.R.M.

Dat de verzoekers hebben sinds hun aankomst al hier blijk gegeven van hun motivatie om hun leven op onafhankelijke en zelfstandige manier uit te bouwen. Verzoekers hebben er zodoende alle belang bij, zowel persoonlijk, rechtstreeks, actueel en wettig om deze aanvraag vanuit België te richten.

Dat vaste rechtspraak van de Raad van de State zei op zijn beurt dat « il appartient à l'autorité d'apprécier, dans chaque cas d'espèce, le caractère exceptionnel des circonstances alléguées par l'étranger, étant entendu que l'examen de la demande sous deux aspects, celui de la recevabilité et celui du fond, n'exclut nullement qu'un même fait soit à la fois une circonstance exceptionnelle permettant l'introduction de la demande en Belgique et un motif justifiant l'octroi de l'autorisation de séjour » (voy : les arrêts n°85.530 du 22 février 2000 et n°88.076 du 20 juin 2000).).

Dat de bewering volgens dewelke “kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden , aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden” is dus een overduidelijke schending van het artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Dat er dus overtreding van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen is;

Dat nochtans deze elementen aan verwaandheid de inspanningen bewijzen die door de verzoekende partij met het oog op zijn integratie worden geleverd;

Dat de verzoekende partij zijn wil van integratie, zijn duurzame verankering heeft bewezen;

Dat de verzoekende partij zelfs om zich komt ervan afvragen of de tegenpartij de documenten heeft gelezen die bij de aanvraag worden gevoegd, aangezien de structuur van de beslissing de argumenten herneemt die naar voren worden gebracht in de aanvraag van de verzoekende partij precies in dezelfde volgorde zonder één keer naar de bijgevoegde documenten te verwijzen;

Dat bijgevolg, het nodig is om tot de overtreding van het artikel 9bis en artikel 62 van de wet van de wet 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen te besluiten, van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden;

Er is een overduidelijke schending van het artikel 9bis van de vreemdelingenwet;

Aangezien dat een van de bestreden beschikkingen een weigering van verblijf meer dan 3 maand is;

Dat de beslissing geenszins ten opzichte van zijn familieleden en ten opzichte van het belang van het minderjarige kind in België wordt geproportioneerd;

Hoe kan men of de Dienst Vreemdelingenzaken met het grotere belang van het kind weten rekening hebben gehouden, als hij niet wordt verplicht om het te vermelden in de beslissing? Hoe kan men deze betwisten beslissing en hoe kan Uw Raad de naleving van de verplichting om het grotere belang van het kind in overweging te nemen controleren, als de beslissing niets vermeldt?

Aangezien dat het artikel 22 van de Belgische Grondwet vaststelt dat „Ieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven en zijn gezinsleven, behoudens in de gevallen en onder de voorwaarden door de wet bepaald. De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen de bescherming van dat recht.“ en dat artikel 8 E.V.R.M. eveneens bepaalt dat „1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen,,

Dat het artikel 22bis bepaald ook dat “(...)”

Het bestaan van een familieleden of een privéleven, of twee, beoordeelt zich in feite.

De tegenpartij is overgegaan tot geen enkel onderzoek naar dit belang zolang VOOR I. B. (...) slechts voor A. M. Q. (...). Maar het was aan DE Dienst om te tonen de inachtneming van het belang van het kind in de bestreden beschikking, te meer daar presenteren deze twee kinderen ernstige gezondheidsproblemen waarvan de tegenpartij van de reikwijdte niet kon onkundig zijn.

Twee kinderen zijn dus lichamelijk en geestelijk van een ernstige handicap getroffen, wat een terugkeer naar het land (Pakistan) moeilijk maakt om een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden te vragen.

Het zou dus onmenselijk zijn om een familie met twee benadeelde kinderen te laten terugsturen om een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden te vragen terwijl zij al op Belgisch grondgebied van vervolgens meer dan drie jaar zijn.

Om eveneens op te merken dat een lange reis eveneens nadelig voor de schooltijd van de drie kinderen zou zijn, met dien verstande dat zij zeer goed in hun onderwijsmilieu evolueren.

Al de drie kinderen zijn leerkrachtig.

De bestreden beslissing wordt derhalve onvoldoende gemotiveerd in verband met het belang van de kinderen van het gezin.

Het bestreden besluit presenteert dus een strenge leemte wat de motivatie per verslag betreft zowel aan het belang van beide ernstig gehandicapte kinderen maar eveneens ten opzichte van hun zolang lichamelijke gezondheidstoestand als psychisch aangezien deze verschillende elementen afwezig van de redenen aanwezig op het bestreden besluit door dit beroep zijn.

Bovendien door deze afwezigheid, is de verzoekende partij in de onmogelijkheid om of de ernst van de gezondheidstoestand van beide zieke kinderen werkelijk zowel te weten als het belang van de drie kinderen wel degelijk door de tegenpartij op het moment van het opstellen van het bestreden besluit in overweging werd genomen.

Maar dat is niet het geval.

Bovendien heeft de Raad van Staat ook beslist in zijn arrest n°129.170 du 11/03/2004 dat “Considérant, d’une part, qu’en énonçant “que son intégration, illustrée par la scolarisation de ses enfants, la naissance d’un enfant en Belgique, le travail comme intérimaire effectué en 2000, des relations d’amitié, et les témoignages d’amis, ne constituent pas une circonstance exceptionnelle”, la partie adverse décide d’une manière générale que ces éléments d’intégration ne sauraient constituer des circonstances exceptionnelles au sens de l’article 9, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980 précitée, et se dispense ainsi d’examiner in specie la demande d’autorisation de séjour dont elle est saisie; qu’ainsi, elle ne satisfait pas à son obligation de motivation formelle;

Considérant, d’autre part, que les circonstances exceptionnelles visées par l’article 9, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980 précitée ne sont pas des circonstances de force majeure; qu’il faut mais qu’il suffit que l’intéressé démontre qu’il lui est particulièrement difficile de retourner demander l’autorisation visée dans son pays d’origine ou dans un pays où il est autorisé au séjour; que l’obligation d’interrompre une année scolaire pourrait constituer une circonstance susceptible de rendre particulièrement difficile, pour un enfant comme pour ses parents, le retour dans ce pays pour y introduire auprès des autorités diplomatiques sur place une demande d’autorisation de séjour; qu’en se bornant à affirmer à cet égard que « concernant la scolarité des enfants, elle ne saurait constituer une circonstance exceptionnelle empêchant ou rendant difficile un retour temporaire au pays d’origine étant donné qu’aucun élément n’est apporté qui démontrerait qu’une scolarité temporaire dans le pays où les autorisations de séjour sont à lever, serait difficile ou impossible. La scolarité des enfants ne nécessitant pas un enseignement spécial exigeant des infrastructures spécifiques qui n’existeraient pas surplace.», la partie adverse n’a pas adéquatement motivé sa décision;

Dientengevolge moet de bestreden beslissing geannuleerd worden.

Er is een overduidelijke schending van het artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Bovendien motiveert de tegenpartij dat “voor wat betreft het aangehaalde artikel 22bis van de Grondwet, er dient opgemerkt te worden dat de grondwet geldt voor de Belgische onderdanen. Aangezien betrekkenen niet beschikken over de Belgische nationaliteit kan dit artikel niet van toepassing zijn op betrekkenen.”

Deze motivatie is in overduidelijke tegenstrijdigheid met artikel 191 van de Grondwet die bepaalt dat “Iedere vreemdeling die zich op het grondgebied van België bevindt, geniet de bescherming verleend aan personen en aan goederen, behoudens de bij de wet gestelde uitzonderingen.”

De toepassing is niet alleen gereserveerd voor de personen van Belgische nationaliteit. De rechten voorzien in de titel II van de Samenstelling zijn van toepassing op iedere persoon die op het Belgische grondgebied verblijft, hetgeen het geval van de familie I. (...) is.

De motivatie betreffende de reden waarvoor de tegenpartij geen dit artikel heeft toegepast is verkeerd in recht. Dat vindt geen enkele rechtvaardiging.

Bovendien door op deze wijze te motiveren, discrimineert de tegenpartij duidelijk de persoon op basis van zijn nationaliteit die eveneens door artikel 10 en 11 van de Grondwet wordt verboden.

Het bestreden beslissing moet dus geannuleerd worden.

Gezien de verschillende aangehaalde elementen dient de genomen betwiste beslissing geschorst en vernietigd te worden."

3.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"Verzoekende partij voert de schending aan van de artikels 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, van artikel 62 Vw, van artikel 9bis Vw in combinatie met de instructie van 19.07.2009, van het algemene principe van goed bestuur, van voorzichtigheid en rechtszekerheid, van de artikels 22 en 22bis van de Grondwet en van artikel 8 van het EVRM.

Volgens verzoekende partij is de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende en bovendien vrij stereotiep. Verzoekende partij is het er vooral niet mee eens dat de in de aanvraag aangehaalde elementen van integratie niet werden onderzocht door de gemachtigde terwijl verzoekende partij juist haar integratie en duurzame verankering wilde bewijzen.

In antwoord hierop laat verwerende partij gelden dat de buitengewone omstandigheden niet mogen worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Verwerende partij laat gelden dat uit artikel 9 van de Vreemdelingenwet, duidelijk blijkt dat dit wetsartikel een algemene regel is, ten aanzien waarvan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering.

De toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde dus na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de ingeroepen elementen van integratie niet in overweging worden genomen omdat zij geen buitengewone omstandigheid vormen, meer bepaald omdat zij niet kunnen verantwoorden dat de aanvraag in België en niet via de reguliere procedure vanuit het buitenland wordt ingediend.

Deze motivering is, in het licht van de door de verzoekende partij in de verblijfsaanvraag aangehaalde elementen, pertinent en draagkrachtig. Door in de aanvraag voornamelijk te verwijzen naar een in België opgebouwde integratie, heeft de verzoekende partij immers nog niet aannemelijk gemaakt dat de verblijfsaanvraag onmogelijk of zeer moeilijk vanuit het buitenland kan worden ingediend.

De verweerder wijst er op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris een ruime beleidsvrijheid heeft bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Verder stelt verzoekende partij dat het centrum van haar belangen nu in België gelegen is en dat het in strijd zou zijn met artikel 8 EVRM en de voornoemde artikels van de Grondwet dat de familie zou moeten terugkeren, zeker gezien de kwetsbare toestand van twee van de drie kinderen.

Verwerende partij merkt hier op dat uit het administratief dossier duidelijk blijkt dat de gemachtigde op de hoogte was van de bijzondere toestand van de kinderen en hiermee wel degelijk rekening heeft gehouden, maar dat het feit dat twee van de drie kinderen gehandicapt zijn, niet betekent dat zij niet zouden kunnen terugkeren naar Pakistan. Verzoekende partij toont ook niet concreet aan dat er geen mogelijkheid tot scholing en opvang zou zijn in Pakistan, alwaar verzoekende partij ook familie heeft. Er wordt niet aangetoond dat het gezinsleven niet in het land van herkomst zou kunnen worden verder gezet.

Er dient eveneens teworden aangestipt dat artikel 8 van het EVRM niet betekent dat een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet niet mogelijk is.

Verzoekende partij kan niet dienstig voorhouden dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen haar belangen enerzijds die erin bestaan om in België te verblijven hoewel zij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds.

Verwerende partij besluit dat dat verzoekende partij niet kan weerleggen dat geen buitengewone omstandigheden werden aangetoond waardoor de gemachtigde geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

De gemachtigde handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De middelen kunnen niet worden aangenomen."

3.3.1. In de mate dat de verzoekende partijen de schending aanvoeren van "*het algemene principe van goed bestuur*" en van "*het principe van voorzichtigheid*" moet worden opgemerkt dat de Raad geen dergelijke beginselen bekend zijn en dat de verzoekende partijen nalaten hierbij verdere toelichting te geven zodat dit onderdeel van het middel als onontvankelijk moet worden beschouwd.

3.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "*afdoende*" wijze. Het begrip "*afdoende*" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de door de verzoekende partijen aangehaalde elementen, meer bepaald de elementen van integratie, het gegeven dat de kinderen, waarvan er twee een handicap hebben, hier naar school gaan, de duur van hun asielprocedures en het voorlopig verblijf dat hen in het kader daarvan werd toegestaan, de bewering dat zij niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst omdat ze er nog steeds een onbekende criminele organisatie vrezen, hun vrees dat ze bij een terugkeer niet meer zullen worden toegestaan om in België te verblijven, de vermeende schending van artikel 8 van het EVRM en hun medische toestand, "*geen buitengewone omstandigheid (vormen) waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatie of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland*", waarbij voor elk van de aangehaalde elementen omstandig wordt toegelicht waarom dit het geval is. Gelet op het voorgaande kunnen de verzoekende partijen niet worden gevolgd, waar zij stellen dat de bestreden beslissing stereotiep gemotiveerd is. Ten overvloede wordt nog opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.3. De verzoekende partijen voeren bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens,

of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de artikelen 10, 11, 22, 22bis en 191 van de Grondwet, artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM.

3.3.3.1. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)”*

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet, die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen dient als uitzonderingsbepaling restrictief te worden geïnterpreteerd.

In casu werd de aanvraag van de verzoekende partijen van 14 november 2014 om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard omdat de elementen die de verzoekende partijen hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij deze aanvraag niet in hun land van oorsprong hebben ingediend geen buitengewone omstandigheden vormen.

De verzoekende partijen wijzen er vooreerst op dat een buitengewone omstandigheid niet hetzelfde is als overmacht. In de bestreden beslissing staat evenwel nergens vermeld dat een buitengewone omstandigheid wel hetzelfde zou zijn als overmacht. De verzoekende partijen tonen ook niet aan dat in de bestreden beslissing een dergelijke interpretatie aan het begrip “*buitengewone omstandigheden*” wordt gegeven.

De verzoekende partijen werpen op dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de door hen aangehaalde elementen van integratie, waaronder het gegeven dat zij reeds vier jaar en één maand in België verblijven, Frans spreken en een vrienden- en kennissenkring hebben, niet in overweging heeft genomen. Tevens verwijzen zij naar rechtspraak van de Raad van State, die niet uitsluit dat een aangehaalde element zowel tot de ontvankelijkheid als tot de gegrondheid van de aanvraag kan leiden. In tegenstelling tot wat de verzoekende partijen voorhouden heeft de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de elementen met betrekking tot hun integratie wel degelijk in rekening gebracht en hieromtrent in de bestreden beslissing gemotiveerd dat deze elementen “*niet als buitengewone omstandigheid aanvaard (kunnen) worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)*”. Deze motivering is volledig in lijn met de rechtspraak van de Raad van State die reeds verschillende keren heeft beslist dat de elementen van integratie geen buitengewone omstandigheid vormen waarom een vreemdeling de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure. Zo oordeelde de Raad van State in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 dat “*omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend*”. De omstandigheid dat de verzoekende partijen hierover een andere mening hebben dan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris, volstaat niet om aan te tonen dat dit motief kennelijk onredelijk, feitelijk niet correct, of in strijd met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is. Evenmin doet de omstandigheid dat de Raad van State heeft geoordeeld dat eenzelfde feit zowel een buitengewone omstandigheid die het indienen van de machtigingsaanvraag in België verantwoordt, als een motief dat de toekenning van een machtiging tot verblijf rechtvaardigt, kan

uitmaken, afbreuk aan het voorgaande. Het door de verzoekende partijen in hun verzoekschrift aangehaalde citaat uit twee arresten van de Raad van State heeft immers niet specifiek betrekking op aspecten van integratie, terwijl in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gesteld dat elementen van integratie geen buitengewone omstandigheid vormen waarom een vreemdeling de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure.

In zoverre de verzoekende partijen zich afvragen of de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de door hen bij hun aanvraag gevoegde documenten heeft gelezen, nu de structuur van de bestreden beslissing de door hen in hun aanvraag aangebrachte argumenten precies in dezelfde volgorde herneemt zonder één keer naar de bijgevoegde documenten te verwijzen, wordt er op gewezen dat zij nalaten om *in concreto* uiteen te zetten welke documenten de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zou hebben veronachtzaamd. Met hun theoretisch betoog laten de verzoekende partijen na de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen, of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen. Aldus maken zij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is gesteund op onjuiste feitelijke gegevens of is genomen op kennelijk onredelijke wijze.

Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet *“in combinatie met de instructie van 19.7.2009”* wordt niet aangetoond.

3.3.3.2. Voorts werpen de verzoekende partijen een schending op van de artikelen 10, 11, 22bis en 191 van de Grondwet. Zij menen dat de bestreden beslissing deze bepalingen schendt, doordat erin wordt gesteld dat *“(v)oor wat betreft het aangehaalde artikel 22bis van de Grondwet, er dient opgemerkt te worden dat de grondwet geldt voor de Belgische onderdanen. Aangezien betrokkenen niet beschikken over de Belgische nationaliteit kan dit artikel niet van toepassing zijn op betrokkenen”*. Daargelaten de vraag of artikel 22bis van de Grondwet enkel van toepassing is op Belgen, dan wel ook op vreemdelingen, blijkt *in casu* evenwel niet welk belang de verzoekende partijen hebben bij hun betoog, nu uit de motivering van de bestreden beslissing genoegzaam blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris het hoger belang van hun kinderen wel degelijk in rekening heeft gebracht.

Zo wordt in de bestreden beslissing over de omstandigheid dat hun drie kinderen *“leerkrachtig”* zijn en een lange reis nadelig is voor hun schooltijd, het volgende gesteld:

“Het feit dat hun kinderen hier naar school zouden gaan en dat zij leerplichtig zouden zijn en een lange reis nadelig zou zijn voor de schooltijd van de kinderen, met dien verstande dat zij zeer goed in hun onderwijsmilieu zouden evolueren, Z. (...) sinds 2011 naar school zou gaan en zij deel zou nemen aan andere activiteiten van I. R. S (...), een gymclub en ook de centre d'information et d'aides aux jeunes sinds 2013; twee van de drie kinderen lichamelijk en geestelijk gehandicapt zouden zijn waardoor een terugkeer naar Pakistan moeilijk zou zijn, B. (...) aan 'encéphalopathie congénitale d'origine imprécise et d'un retard mentale' zou lijden en M. Q. (...) zou lijden aan 'arthrogrypose congénitale (pied bots), retard mental, hyperlaxité ligamentaire et hypermétrie' en het dus zou gaan over ernstige aangeboren misvormingen waarvan de zware behandeling levenslang zou moeten voortgezet worden, twee gehandicapte kinderen naar een gespecialiseerde school zouden gaan en het onderwijs in het Frans zouden volgen sinds 2011, alle schoolrapporten en attesten van leerkrachten de integratie en de verbetering van het welzijn van de twee kinderen sinds hun aankomst in België zouden bevestigen, slechts 4 percent van gehandicapte kinderen toegang zou hebben tot een eenvoudige opvoeding en de handicap van de kinderen zou leiden tot een discriminatie in de Pakistaanse gemeenschap waarin betrokkenen zouden leven, er duidelijk een gebrek zou zijn aan begrip en er een verwerpen zou zijn van het verschil dat zonder betwisting tot een overtreding van de fundamentele rechten van de personen zou leiden die een lichamelijke of psychische handicap zouden hebben en de kinderen onmogelijk zouden kunnen terugkeren en er ter staving schoolrapporten, attestations de fréquentation, getuigenverklaringen, een attest van deelname aan gymnastiek en een attest van deelname aan de activiteit van centre d'information et d'aides aux jeunes ASBL worden toegevoegd en het artikel 'Rights of disabled children should be protected' dd. 07.09.2011 en het artikel 'Special education: children with disabilities need inclusive schools' dd. 13.12.2013 worden voorgelegd, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden.”

Bovendien werd de bestreden beslissing genomen op 27 juli 2015 en dus tijdens de vakantieperiode, zodat deze beslissing niet tot gevolg heeft dat het schooljaar van de kinderen van de verzoekende partijen dient te worden afgebroken.

Wat betreft de ernstige gezondheidsproblemen van twee van hun kinderen wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen:

“Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkenen (met name de ziektes van de kinderen) dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012). Op 02.04.2015 werd betrokkenen hun laatste medische aanvraag negatief afgesloten. Het staat betrokkenen steeds vrij een nieuwe aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd door het KB van 24.01.2011 (B.S. 28.01.2011): via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel.”

Uit het voorgaande blijkt dat in de bestreden beslissing met alle door de verzoekende partijen in hun machtigingsaanvraag aangehaalde concrete elementen die verband houden met artikel 22bis van de Grondwet – en in het bijzonder het hoger belang van hun kinderen – rekening werd gehouden. Door zich te beperken tot een herhaling van de in hun machtigingsaanvraag aangestipte elementen, zonder evenwel de hierboven genoemde concrete motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen, maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat de bestreden beslissing op dit punt foutief of op kennelijk onredelijke wijze is genomen.

Ten overvloede kan er nog op worden gewezen dat naar luid van artikel 22bis van de Grondwet het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat en dat dergelijke algemene bepaling op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere uitwerking of precisering ervan nodig is. Dit blijkt reeds hieruit dat naar luid van het vijfde lid van hetzelfde artikel de wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel deze rechten van het kind waarborgen. Tijdens de parlementaire voorbereiding die tot de grondwetswijziging van 22 december 2008 met onder meer de toevoeging van artikel 22bis, vierde en vijfde lid, van de Grondwet heeft geleid, is in de Kamer benadrukt dat deze nieuwe rechten geen directe werking maar een eerder symbolisch karakter zouden hebben (*Parl. St.*, Kamer, 2007-08, nr. 52-0175/001, 6 en nr. 52-0175/005, 13 en 31-32). Ook uit de parlementaire voorbereiding in de Senaat blijkt dat ervoor werd gekozen om de op te nemen rechten *“geen louter symbolische waarde te geven, zonder ze daarom rechtstreekse werking toe te kennen”*, waarbij werd aangehaald dat de voorgestelde grondwetswijziging op de in artikel 23 van de Grondwet gehanteerde formule is geënt en dat de wetgever deze rechten moet invullen (*Parl. St.*, Senaat, 2007-08, nr. 3-265/3, 5). Bij gebrek aan directe werking van artikel 22bis, vierde lid, van de Grondwet kunnen de verzoekende partijen zich dan ook niet rechtstreeks op deze bepaling beroepen om tot een onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (*cf.* RvS 17 juni 2013, nrs. 9717 (c) en 9718 (c)).

De aangevoerde schending van de artikelen 10, 11, 22bis en 191 van de Grondwet kan niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden.

3.3.3.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven.

Wanneer een schending van het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad dan ook in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is ook een feitenkwestie.

Het is in de eerste plaats de taak van de verzoekende partijen, die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoeren, om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hen ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Vooreerst wordt vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen ten aanzien van het hele gezin van de verzoekende partijen, zodat de eenheid van het gezin, zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM niet wordt verbroken door de bestreden beslissing.

Met betrekking tot het recht op eerbiediging van hun privéleven werpen de verzoekende partijen op dat het centrum van hun belangen hier in België ligt en dat zij gedurende vier jaar en één maand hun leven hier hebben opgebouwd en structuur hebben gegeven. Zij menen dat zij hier een sociaal en economisch welzijn in de zin van artikel 8 van het EVRM hebben opgebouwd. De verzoekende partijen tonen evenwel niet aan dat de door hen opgebouwde contacten in België een zodanige intensiteit hebben dat een verbreking van deze contacten als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten beschouwd worden, temeer nu zij in hun verzoekschrift nalaten de overweging in de bestreden beslissing dat zij respectievelijk ruim 41 jaar en 39 jaar in Pakistan verbleven, zodat *“(h)un verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden (...) geenszins vergeleken (kunnen) worden met hun relaties in het land van herkomst”*, die de Raad redelijk overkomt, te ontcrachten of te weerleggen. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het privéleven van de verzoekende partijen zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin zij zich bewust waren dat hun verblijfsstatus er toe leidt dat het voortbestaan van het privéleven in het gastland vanaf het begin precair is. Wanneer dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, § 70). *In casu* lichten de verzoekende partijen evenwel nergens op voldoende duidelijke wijze toe welke voldoende intense sociale of andere contacten zij op het Belgisch grondgebied zouden hebben om te besluiten tot een schending van het recht op privéleven zoals vervat in artikel 8 van het EVRM. Daarenboven maken de verzoekende partijen evenmin aannemelijk dat zij hun privéleven niet zouden kunnen verderzetten in hun land van herkomst.

Ten slotte wordt met de bestreden beslissing enkel uitspraak gedaan over de aanvraag om een machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Vermits met de bestreden beslissing geen uitspraak is gedaan over een verwijderingsmaatregel, kunnen de verzoekende partijen geen schending van artikel 8 van het EVRM als dusdanig invoeren (*cf.* RvS 13 januari 2016, nr. 233.458).

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.3.3.4. De bescherming die geboden wordt door artikel 22 van de Grondwet is gelijkaardig aan deze die geboden wordt door artikel 8 van het EVRM. De Grondwetgever heeft immers *“een zo groot mogelijke concordantie nagestreefd met artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), teneinde betwistingen over de inhoud van*

dit Grondwetsartikel respectievelijk art. 8 van het EVRM te vermijden" (Parl.St. Kamer 1993-94, nr. 997/5, 2). Daar uit de voorgaande bespreking reeds werd geconcludeerd dat geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk werd gemaakt en de verzoekende partijen niet aantonen dat artikel 22 van de Grondwet ter zake in een ruimere bescherming zou voorzien dan wat in artikel 8 van het EVRM wordt gewaarborgd, kan ook geen schending van artikel 22 van de Grondwet worden weerhouden.

3.3.3.5. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet "in combinatie met de instructie van 19.7.2009", artikel 8 van het EVRM en de artikel 10, 11, 22, 22bis en 191 van de Grondwet, kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt een manifeste appreciatiefout aangetoond.

3.3.4. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). Uit het voorgaande is gebleken dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing een correcte toepassing heeft gemaakt van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zodat de verzoekende partijen een schending van het rechtszekerheidsbeginsel niet aannemelijk maken.

3.3.5. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN